

[Svend E. Johansen.]

Fra Socialdemokratiets Side, politisk og fagligt, og fra radikal Side lever man i Længslernes Verden, haaber paa, at Mareidtet den 9. April og Tiden, der fulgte, skal ophøre, saa man kan tage fat, hvor man slap i Klassepolitik og økonomisk Udplyndring af det arbejdende Folk. „Politiken“s og „Social-Demokraten“s pralende Skrøner, at 95 pCt. af Vælgerne staa bag Regeringen og dens Politik, er en grov Fordrejelse af de faktiske Forhold, alene af den Grund, at hverken Venstre eller de Konservative kan staa bag „Politiken“s og „Social-Demokraten“s Politik. Sandheden er i øvrigt den, at Vælgerne er paa vild Flugt fra disse Partier. Hvorfor skjule, hvad der er en offentlig Hemmelighed?

Vi har passeret Tærskelen til en ny Tid. Nu gælder det om det ene, at de Mennesker i vort Land, der forstaa Tidens Bud, finder sammen i positivt Samarbejde om den nye Tids Opgaver paa Trods af alle tidligere politiske Dogmer. Kun Fremtiden forpligter. Af det Baal, der den 9. April fortærede det gamle politiske Danmark, skal der opstaa et nyt: Folkefællesskabets Danmark.

Opgaverne ligger lige for: Arbejdsløsheden maa bekæmpes ved en Forøgelse af vore Produktioner, og disse maa først og fremmest baseres paa et nyt Finansieringsgrundlag, hvor der tænkes i Varer og Produktion i Stedet for i Guld og Sedler. Det offentlige maa finansiere Produktionen ved at stille de nødvendige Kreditmidler til Raadighed. Problemet er løst andre Steder, vi maa ogsaa kunne løse det. Det er jo ingen Skam at tage ved Lære af andres Erfaringer, tværtimod er det skammeligt ikke at gøre det.

Arbejdsløshedens Bekæmpelse vil faa et godt Skub fremad i samme Øjeblik, Staten og Kommunerne afskaffer Dobbeltstillingerne, ikke alene, at samme Person har mere end een Stilling, men ogsaa at begge Ægtefæller er i det offentlige Tjeneste. Det vil være et betydeligt Antal Mennesker, der i Dag gaar ledige, der kan beskæftiges gennem en saa enkel Reform. En saadan Reform vil ogsaa harmonere bedst med den Arbejdsdeling, der finder Sted i de private Erhverv. Jeg tror ogsaa, der er al mulig Anledning til at se paa de honorarlønnede Ekstrastillinger i Administrationen. Der kan sikkert reformeres ikke saa lidt her.

Hele vor Toldlovgivning bør tages op til en grundig Revision med det Formaal at bekæmpe Varefordyrelsen, hvilket for øvrigt ogsaa bør ske gennem en virkelig

Prisstop-Foranstaltning, ikke den Parodi, vi kalder Priskontrol, og som er et Slag i Ansigtet paa sund Fornuft. Det er muligt, der gaar nogle Industrier i Løbet, men det er saa dem, der alligevel kun kan eksistere paa den Sovepude, Valutacentralen og anden Beskyttelse var for dem, og de er alligevel ikke levedygtige. Saa maa vi sætte ind paa andre Produktionsomraader.

Apropos Toldlovgivningen. Her er et Omraade, der i høj Grad trænger til Klarering, men hvor de i Landet herskende Forhold har hindret eller i hvert Fald er brugt som Hindring til at faa klar Besked. Jeg tænker paa de Forhandlinger, der har været ført mellem Danmark og Tyskland om en Toldunion. I Hundredvis af Tilfælde har Folk spurgt mig om dette Forhold, der i høj Grad optog Sindene, og den samme Regn af Spørgsmaal har vel de øvrige af Tingets Medlemmer været ude for.

For mit Vedkommende var Sagen klar. Jeg kunde intet Svar give. Min Viden var i alt væsentligt begrænset til, hvad de cirkulerende Kædebreve fortalte, og ifølge dem var det jo en af de største Ulykker, Danmark undslap, da disse Forhandlinger løb ud i Sandet.

Det er beskæmmende, at Rigsdagen ikke faar Besked om saa vigtige Anliggender. Ønsker man ikke offentligt at debattere Spørgsmaalet, har man den Udvej at indkalde til et lukket Rigsdagsmøde og derved tage en fortrolig Debat om Spørgsmaalet. Regeringen har altsaa valgt i fornem Tilbagetrukkethed at lade Kædebrevene være den eneste Meddelelseskilde til Offentligheden. Oprigtigt talt: kan man byde Rigsdagen en saadan Behandling, og kan man byde en fremmed Magt det?

Jeg har modtaget nogle Oplysninger, som jeg takket være Regeringens Strudsepolitik er ude af Stand til at kontrollere, men disse Oplysninger hævder særdeles bestemt, at store Varepartier, der fra Tyskland er leveret andre Lande, kunde Danmark ogsaa have faaet Andel i, men de gik vor Næse forbi takket være vor Forhandlingstaktik i Toldunionsspørgsmaalet.

Jeg vil gerne spørge Udenrigsministeren — og kan jeg ikke faa Svaret i et offentligt Folketingsmøde, henstiller jeg, at der indkaldes til et fortroligt Møde —: Vilde en Toldunion have stillet os væsentligt bedre erhvervsøkonomisk? Hvad var Grunden til, at Forhandlingerne gik i Stykker? Er det rigtigt, hvad der hævdes med Styrke fra mange Sider, at vort Afslag har placeret os daarligere med Hensyn til Vareforsyning, og i saa Fald, hvordan bringer Regeringen